

עפ"א 42641/11/22 - אורן קבלה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 42641-11-22 קבלה נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת ישראלה קראי-גירון
המערער אורן קבלה
נגד
המשיבה מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ס' גץ-אופיר)

מיום 14.11.2022 בתיק המ"ש 24730-11-22

פסק דין מבוא

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופטת ס' גץ-אופיר) מיום 14.11.2022 (להלן: "**ההחלטה**"). בהחלטה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער להישפט, משום שהבקשה להישפט הוגשה לבית המשפט קמא באיחור רק ביום 13.11.2022. לטענת המשיבה הגשת הבקשה להישפט נעשתה רק לאחר המועד הקבוע לעניין זה בחוק. ההחלטה ניתנה בתיק המ"ש 24730-11-22 (להלן: "**ההליך**").

רקע עובדתי

2. ביום 29.5.2022 קיבל המערער דוח חניה מס' 664751-3-8 בגין חניה על מדרכה, בהתאם לסעיף 6(ב1) לחוק עזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985 ותקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**").

3. על פי הדוח, היה על המערער לשלם סך של 500 ₪ עד לתאריך 5.7.2022.

4. ביום 6.6.2022 פנה המערער לנציג מוסמך אצל המשיבה באמצעות האינטרנט, בבקשה לבטל את הדוח שניתן לו ואת חובת תשלום הקנס, בשל הנסיבות הספציפיות שפורטו בבקשתו, שגרמו לו להותיר את רכבו עומד במקום בו עמד. לטענתו בעת שהרכב עמד ברמזור אדום המנוע כבה והרכב הפסיק להניע. לכן המערער נאלץ לגרור את הרכב ולהעמידו על המדרכה עד שיגיע גרר. המערער טען, גם בפניו, כי הפעיל שיקול דעת ופעל כפי שפעל משום שרכבו הפסיק לפעול בצומת סואן, והותרת הרכב על הכביש, במקום בו הפסיק הרכב לפעול, הייתה גורמת נזק רב יותר והפרעה רבה יותר לתנועה, מאשר גרירתו והעמדתו על המדרכה הסמוכה למקום.

עוד טען המערער כי האירוע אירע ביום 29.5.2022 בבוקר, באותו יום שבו הוא שינה את מקום מגוריו.

5. ביום 15.6.2022 דחתה המשיבה את הבקשה במכתב מודפס שצורף לתגובת המשיבה לערעור, בנימוק:

"בבדיקה יסודית שערכנו עלה כי הדו"ח שנרשם לך נערך כדין ואין עילה שבחוק לביטולו, ולכן אין באפשרותנו לאשר את בקשתך".

6. לטענת המערער לא בוצעה לו המצאה כדין של ההחלטה הראשונה של המשיבה בעניין בקשתו לביטול הדוח (להלן: "**התשובה הראשונה**"), והוא איתר את התשובה הראשונה לאחר מאמצים באתר האינטרנט של העירייה. המערער טען כי מיד לאחר מכן הוא הגיש בקשה נוספת, מפורטת יותר, לביטול הדוח והודעת הקנס, מתוך מחשבה שאולי בבקשה הראשונה לא הסביר טענותיו כראוי. בדיון בפני טען המערער כי גם התשובה לבקשתו השנייה, שדחתה את בקשתו השנייה, לא נשלחה אליו ולא הומצאה לו כדין.

עוד נטען (בדף מודפס שהכין המערער, שאינו מיוצג, לקראת הדיון) כי המערער איבד את הדוח המקורי וכי לא קיבל התראה, בתשובות לבקשותיו לביטול הדוח, על מועד סופי להגשת בקשה להישפט.

7. יובהר כי כאמור, לאחר קבלת התשובה הראשונה, הגיש המערער בקשה בשנית לביטול הדוח. זאת ביום 27.6.2022. לטענתו המערער סבר שעניינו לא נדון בצורה נאותה, מאחר ואולי לא הסביר עצמו כיאות או לא צירף מסמכים נדרשים. בבקשה השנייה טען המערער ביתר פירוט שמנוע מכוניתו נכבה בגלל שהמצבר בה התרוקן, ולכן המערער נאלץ לגרור את הרכב ידנית למדרכה, והכול כדי לא לחסום את התנועה במקום בו עמד הרכב שנכבה, שהיה צומת סואן.

ביום 6.7.2022 דחתה המשיבה את הבקשה השנייה לביטול הדוח, ומאותם נימוקים. יובהר כבר עתה כי מעולם לא נטען על ידי המשיבה שלא היה מקום לדון בבקשה השנייה, וכי ההחלטה הראשונה סופית. המשיבה כן דנה בבקשה השנייה של המערער, לטענתה מחדש (de novo), ודחתה אותה. כאמור נטען כי התשובה השלילית, הדוחה את הבקשה השנייה, לא נשלחה בדואר למערער ולא הומצאה כדין. נטען גם כי המערער לא קיבל, לאחר הגשת בקשותיו, כל התראה לעניין המועדים להגשת בקשה להישפט.

8. ביום 13.11.2022 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה להישפט. במענה נטען על ידי המשיבה רק כי מדובר בבקשה שהוגשה לאחר המועד שנקבע לכך בחוק, ודינה להידחות רק בשל כך. המשיבה בתגובתה לבקשה בהליך בבית המשפט קמא טענה עוד כי יש לדחות את הבקשה מכיוון שלא ייתכן כי המערער לא קיבל התראות בדבר דחיות בקשותיו והצורך להגיש בקשה להישפט במועד, בעוד שכן הגיש בקשות לביטול הדוח למשיבה, תוך ניצול האפשרויות שעמדו לו כאמור בדוח עצמו.

החלטת בית משפט קמא

9. בית משפט קמא קבע בהחלטה מיום 14.11.2022 כי לאור הבקשות שהגיש המערער לביטול הדוח, יש להניח כי המערער כן ידע על הדוח. משכך, ומפני שהמערער לא הצביע על טעמים המצדיקים את מתן הארכה המבוקשת, יש לדחות את הבקשה.

10. יובהר כבר עתה כי בעוד שהחלטת בית המשפט קמא מתייחסת לטענה שטען המערער, כביכול לפיה לא קיבל את הדוח, בדיקת הנסיבות הרלוונטיות מלמדת כי המערער לא טען בבית המשפט קמא כי לא קיבל את הדוח, אלא כי "**לא קיבלתי התראה לא בדואר פיזי לכתובתי ולא במייל**". הכוונה בטיעון זה מסתבר הייתה להתראה לעניין המועדים להגשת בקשה להישפט, לאחר שבקשותיו לביטול הדוח נדחו.

עוד יצוין כי החלטת בית המשפט קמא נעשתה מבלי שנקבע דיון בבקשת המערער ומבלי שנערך בירור עובדתי בטענות הצדדים ונשמעו עדויות.

יצוין כי בפניי טען המערער כי:

- א. קיבל דוח פיזי ואף השיג עליו.
- ב. הדוח המקורי אבד לו.
- ג. הוא הגיש פעמיים השגה ובקשה לביטול הדוח, ובשתי הפעמים בקשותיו נדחו, כאשר עניין נבדק לאחר הגשת הבקשה השנייה פעם נוספת, ולא נטען כי לא היה מקום להגשתה.
- ד. תשובות העירייה הדוחות שתי בקשותיו לביטול הדוח לא הגיעו לידי, לא פיזית ולא למייל הפרטי, ולכן לא בוצעה לו המצאה כדין, ולא ניתנה לו התראה מספקת לעניין המועד ממנו יש לספור את התקופה שבמהלכה יש להגיש בקשה להישפט.

טענות הצדדים

11. ביום 27.3.2022 הגיש המערער ערעור על החלטת בית משפט קמא. לטענתו שגה בית משפט קמא בהחלטתו מפני ש:

- א. המערער לא קיבל את הודעות המשיבה בגין דחיית הבקשות שהגיש לביטול הדוח, וזוהי טענתו, ואין הוא טוען כי לא קיבל את הדוח עצמו. משכך המערער טוען כי לא קיבל כל התראה מספקת בדבר המועד הסופי להגשת בקשה להישפט, לאחר דחיית בקשותיו לביטול הדוח.
- ב. המערער איתר את תשובות העירייה הדוחות את בקשותיו לביטול הדוח, לאחר שחיפש בעצמו, במערכות הדיגיטליות של העירייה את תשובות העירייה, ומעולם לא קיבל את התשובות לפניותיו בדואר. גם לא התקבלה תשובה במייל, אותו פירט המערער במדויק בכל פניותיו לעירייה בבקשות לביטול הדוח. לטענת המערער המערכות הדיגיטליות של העירייה מסורבלות וקשה להתמצא בהן.
- ג. לגופו של עניין טוען המערער כי בגין הנסיבות בהן הרכב עמד על המדרכה לא הייתה הצדקה למתן הדוח, וראוי לאפשר לו להישפט, להשמיע טענותיו ולקבלן. טענה זו מתייחסת לסיכוי המערער בערעור כאן או בדיון לגוף העניין על פי בקשתו להישפט, שנטען כי הוגשה באיחור, אם תינתן לו הזדמנות לכך.

12. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה מפני ש:

- א. על המערער היה להגיש בקשה להישפט בתוך 90 יום ממועד המצאת הודעת הקנס, בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**"). לטענה זו לא צורף סימוכין בדמות הדוח שהונפק למערער או הודעה או התראה שנשלחו אליו במענה לפניותיו לעירייה לביטול הדוח.

לאחר הדיון שהתקיים בפניי הגישה המשיבה ביום 1.1.2023 דוגמה לדוח שדומה לזה שנטען כי נשלח למערער, בצירוף ההודעות האמורות על הדוח.

- ב. המערער לא הראה שהאיחור בהגשת הבקשה נובע מסיבות סבירות ולא הראה שקיימים נימוקים מיוחדים, וזאת כאשר ידע על קיומו של הדוח, כנלמד מהבקשות שהגיש לביטולו.

גם כאן יצוין כי אין התייחסות של המשיבה לטענות המערער בדבר אי קבלת תגובה לבקשותיו לביטול הדוח ואי קבלת הסבר או התראה כי פניותיו אלו אינן עוצרות המועד להגשת בקשה להישפט. יצוין כי מדובר במערער שאינו מיוצג. כמו כן אין גם דיון בתשובת המשיבה בשאלה האם לא ניתן לראות את פניות המערער לעירייה

כבקשות להישפט.

ג. לגופו של עניין נטען כי אין בטענות העובדתיות של המערער ובעובדה כי קרתה תקלה ברכבו של המערער כדי להצדיק את מעשיו ואת החסימה של המדרכה. נטען כי היה על המערער להחנות את הרכב על הכביש ולשים משולש אזהרה בהתאם לתקנה 70(א) לתקנות התעבורה.

13. עיון בהודעת הדוגמה שצירף ב"כ המשיבה להליך שבפניי מלמד כי אכן בגב כל דוח הנשלח כדרך קבע, תחת הכותרת "**הודעת תשלום קנס דו"ח חנייה**" מצוינות שלוש אפשרויות העומדות למקבל הדוח:

תשלום הקנס, הגשת בקשה לביטול הקנס, והגשת בקשה להישפט.

באותיות הקטנות המפרטות את האפשרויות העומדות בפני מקבל הדוח, נכתב בנוגע לאפשרות השנייה, קרי הגשת בקשה למשיבה לביטול הקנס:

"אם יוחלט שלא לבטל את הדו"ח תהיה רשאי להודיע על רצונך להישפט תוך 30 יום בלבד מיום המצאת הודעת הדחייה".

לא נאמר לעניין זה מדוע אין לראות בהגשת בקשה לביטול הקנס גם בקשה להישפט, אלא אם יובהר אחרת, ולא צוין כיצד מבוצעת המצאת הודעת הדחייה של הבקשה לביטול הקנס על ידי המשיבה.

בנסיבות המקרה דנן לא נטען ולא הוכח מתי הומצאה למערער תשובה סופית הדוחה את בקשתו לביטול הדוח. ויובהר, משהסכימה המשיבה לדון מחדש בבקשתו השנייה והמפורטת יותר של המערער, שוב אין לטעון כי המועד הקובע להגשת בקשה להישפט נספר ממועד מתן ההחלטה הראשונה.

דין והכרעה

14. אקדים ואומר כי לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי, לאור הנסיבות המיוחדות שהוכחו בפניי, דין הערעור להתקבל, וכך אני מורה.

15. סעיף 229(א) לחוק, כאמור גם בהודעה המפורטת על דוחות שמוצאים ע"י המשיבה, קובע כי יש לשלם קנס תוך 90 יום מיום ההמצאה אלא אם מקבל הקנס:

(1) הגיש לתובע תוך 30 יום מיום ההמצאה בקשה לביטול הקנס.

(2) הודיע תוך 90 יום מיום ההמצאה שברצונו להישפט.

עוד נקבע כי מי שהגיש בקשה לביטול הקנס לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט אלא תוך 30 יום ממועד קבלת הודעת הדחייה.

סעיף 230 קובע כי בית משפט רשאי לקיים את המשפט ולהיעתר לבקשה להישפט, גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור בגלל סיבות שלא היו תלויות במבקש, ושמנעו ממנו להגיש את הבקשה במועד, או מנימוקים מיוחדים אחרים.

בפסיקה נקבע לעניין זה כי די להצביע על סיבות סבירות לאי הגשת הבקשה במועד.

ראה לעניין זה:

רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (2.6.2009).

16. בענייננו אני סבורה כי כלל לא התקיים דיון של ממש בשאלה האם התקיימו התנאים המצדיקים לאפשר למערער להגיש באיחור בקשה להישפט בבית המשפט קמא, ודי בכך כדי להצדיק קבלת הערעור. בוודאי לא התקיים דיון המברר את הנסיבות שנטענו על ידי המערער ובמהלכו נשקלה משמעותם, בהתחשב גם בטיב טענות המערער לגוף העניין.

17. כאמור המערער הגיש בקשה לביטול הקנס בטענה כי תקלה ברכב גרמה לו להותיר את הרכב במקום בו הוא נתקע, ומכיוון שמדובר היה בצומת סואן הוא הפעיל שיקול דעת והעדיף לגרור את הרכב למדרכה ולא לחסום את הצומת. המשיבה בתשובותיה לשתי הבקשות לביטול הדוח הודיעה לקונית למערער, כי מבדיקה יסודית שערכה אין ממש בטענותיו ואין עילה לביטול הדוח. לא הובהר מהי הבדיקה היסודית שבוצעה, ואולם בדיון בפניי התברר כי נציג המשיבה בחר שלא להאמין לגרסת המערער ולמסמך המעיד על גרירת הרכב, שצורף לבקשה השנייה לביטול הקנס.

בהודעה שנשלחה למערער, ואין הוכחה כיצד נשלחה והאם התקבלה, כאשר המערער טוען שלא קיבל אותה אלא איתר אותה בעצמו, לא צוין מהו המועד ממנו נספרים הימים להגשת בקשה להישפט, לאחר דחיית הבקשה לביטול הדוח. כאמור המערער הגיש בקשה ראשונה לביטול הקנס, שסורבה בצורה לקונית. לאחר מכן הגיש המערער בקשה שנייה לביטול הדוח, תוך הבהרת נסיבות המקרה המיוחדות לענייננו, לה צירף מסמך המעיד על גרירת הרכב. המשיבה מצידה הסכימה לטפל בבקשה השנייה מחדש ולבחון אותה De novo.

ביום 6.7.2022 דחתה המשיבה את הבקשה השנייה, ואולם לא צירפה אישור מסירה המעיד כי החלטתה בעניין הבקשה הומצאה למערער כדין, ומתי.

18. די בכל אלו כדי להצדיק מתן אפשרות למערער להשמיע את טיעוניו בבית המשפט קמא, ולא היה מקום לחסום את דרכו לעשות כן, בטענה כי בקשתו הוגשה באיחור. בנסיבות העניין, קיימות נסיבות ספציפיות המצדיקות מתן אפשרות למערער להעביר הכרעה בטיעוניו לבית המשפט ולא לדחות מתן אפשרות זאת, במיוחד כאשר ההחלטות הדוחות בקשותיו של המערער למשיבה לביטול הדוח אינן מנומקות, וגם לא הובהר כיצד ומתי הומצאה למערער ההחלטה השנייה הדוחה את בקשתו לביטול הדוח, וממתי נספר המועד הקבוע להגשת בקשה להישפט.

החלטת בית המשפט קמא לעניין זה לקונית, לא מנומקת וניתנה ללא בירור עובדתי, תוך אימוץ טענות המשיבה כלשונן, וללא הנמקה מדוע כך נעשה.

במיוחד נכון הדבר כאשר בית המשפט קמא כלל לא דן בסיכויי המערער בטענותיו לגוף העניין, כאשר אלו הובהרו מבקשות המערער לביטול הדוח, שצורפו לתגובת המשיבה, וקיומן הובא לידיעת בית המשפט קמא.

19. לא מצאתי כי יש ממש בטענת המשיבה לפיה ברור כי המערער לא פעל נכון בנסיבות המקרה, גם אם תתקבל גרסתו, כשבחר לגרור את רכבו למדרכה מפני שהייתה בו תקלה, כדי למנוע חסימת צומת סואן. יצוין כי טענה אפשרית של המשיבה, לפיה הנטען על ידי המערער לא נכון וכלל לא אירע, לא נטענת בתגובות המשיבה לבית המשפט קמא ובפניי. גם לא ברור איזה בירור עובדתי נערך, המאפשר לקבוע שגרסת המערער אינה נכונה. עוד יובהר כי המשיבה לא הצביעה על מקור משפטי, התומך בטענתה כי בכל מקרה עדיף להותיר רכב תקול בכביש תוך חסימת צומת, ולא על מדרכה. בשל כך היה מקום לאפשר גם דיון בטענות המערער לגוף העניין בבית משפט קמא, לבחון בעניין זה את "סיכויי ההשגה" ולשקול האם כן לאפשר למערער להגיש את הבקשה להישפט באיחור, כדי לאפשר דיון ענייני בטענותיו, לאור הנסיבות הספציפיות של המקרה.

20. המשיבה הפנתה בטענותיה לתקנה 70(א) לתקנות התעבורה, לפיה: **"רכב שהיה הכרח לעצרו ולהשאירו עומד על פני הדרך, יציב נוהג הרכב משולש אזהרה כאמור בתקנה 367"**. איני סבורה כי יש בתקנה זו להצביע על כך שהאפשרות היחידה שעמדה בפני המערער, כנטען על ידי המשיבה, הייתה להעמיד את הרכב בכביש,

מבלי לשקול בנסיבות העניין את שאלת מידתיות הנזק שייגרם בחסימת צומת סואן, אל מול האפשרות לגרור את הרכב למדרכה. לטעמי יש לפרש התקנה כאומרת שאם המערער היה מחליט להשאיר את הרכב עומד בכביש, רק אז חלה עליו החובה להציב משולש אזהרה. אין בהוראות התקנה כדי לשלול סבירות ההחלטה בנסיבות המקרה דנן לגרור את הרכב למדרכה.

21. עוד הפנתה המשיבה בתמיכה לטענותיה להכרעת דין שניתנה בהליך עמ"ק (שלום ים') 138/08 **מדינת ישראל נ' יצחק** (29.4.2008). לטענת ב"כ המשיבה האמור בפסק הדין זה גובר על הנחיות היועץ המשפטי שיפורטו להלן. מדובר בהכרעה בפסק דין של בית משפט השלום שאינה מחייבת בהליך כאן. כמו כן איני סבורה כי נסיבות פסק הדין דומות למקרה שלנו מפני ש:

- א. הנאשם באותו הליך העמיד את הרכב במקום אסור בין היתר בשל מצוקת חנייה ולא בשל תקלה.
- ב. הרכב המדובר חנה על מדרכה בשכונת מגורים.
- ג. הרכב חנה על המדרכה לזמן ממושך מאוד עוד ביום שקדם למתן הדוח.
- ד. לנאשם באותו הליך היה תקר בגלגל שניתן לתיקון מיד, ולא מצבר מקולקל.

22. לאור כל האמור לעיל אני סבורה ששגה בית המשפט קמא משמנע מהמערער להישפט בפניו, ואני סבורה כי כן התקיימו בנסיבות המקרה סיבות סבירות להגשת הבקשה באיחור, וכי יש לאפשר למערער להשמיע את טענותיו בפני בית משפט.

23. בהערת אגב אציין כי לאחרונה ניתן פסק דין על ידי כב' הנשיא השופט ר' שפירא בהליך עפ"א (מחוזי חי') 24262-12-22 **מצארווה נ' מדינת ישראל** (25.12.2022), אשר עסק בדיני תכנון ובנייה.

באותו הליך נקבע כי מאחר ומדובר באכיפה מנהלית המחייבת קבלת החלטות במסגרת הליך פלילי, יש להחיל על הרשות בהליך כזה את כללי שיקול הדעת המנהלי ולאפשר בחינתו על ידי ערכאה שיפוטית.

24. אמנם פסק הדין הנ"ל ניתן בתחום אחר שעניינו תכנון ובנייה ולא תעבורה בדומה למקרה כאן, אך אני סבורה כי נכון ליישם את הנאמר בו גם במקרה כאן, בכל הנוגע לצורך לבחון שיקול דעת המשיבה בפועלה מול המערער, והאם לא היה זה ראוי שבית המשפט קמא יבחן בעין שיפוטית שיקול דעת זה.

25. בנוסף, לפי סעיף 3.ג.א(2) להנחיות היועץ המשפטי "**ביטול הודעות תשלום קנס**", תובע רשאי לבטל הודעת קנס אם הודעת הקנס ניתנה משום שהרכב חנה שלא כדין במקום מסוים בשל תקלה ברכב, והפונה המציא אישור על כך ממוסך, ובלבד שהרכב סולק תוך זמן סביר.

בהליך בפניי טען ב"כ המשיבה כי במסגרת הבדיקה היסודית, שערכה המשיבה במענה לבקשות לביטול הדוח, ניתן משקל רב לעובדה שהרכב חסם חלק גדול מהמדרכה. לא נסתרה הטענה כי לא כל המדרכה נחסמה, כעולה מהתמונה, וכי אפשרות אחרת להותיר הרכב בצומת סואן הייתה גורמת לחסימת אותו צומת ולנזק רב יותר. אני סבורה אפוא כי לא ניתן משקל מספק בהחלטת נציג המשיבה לכל השיקולים הרלוונטיים, לרבות לכך שהתקלה ברכב מנעה מהמערער להזיז את הרכב, ולעובדה שטענת המערער תואמת הנחיית היועץ המשפטי שיש מקום לביטול דוח במקרים כאלה.

בהתאם לתמונה שצירף המערער לתגובתו להליך כאן מיום 27.12.2022, אכן הרכב חנה בשל תקלה על המדרכה באזור צומת סואן, במקום בו הכביש כולל רק נתיב אחד לנסיעה קדימה, ועל פניו ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, אני סבורה שהעמדת הרכב באופן החוסם את הנתיב היחיד בכביש, במקום על המדרכה, לא היה הפתרון הנכון משום

שפתרון זה היה מונע תנועת רכבים והיה מביא לסיכון הנוסעים והולכי הרגל.

כמו כן הוכח בפניי שמדובר במערער שרכבו נותר במקום בשל תקלה והוא הפעיל שיקול דעת, גם אם לדעת המשיבה מדובר בשיקול דעת מוטעה, אין בכך להצדיק מניעת בחינת סבירות החלטת המשיבה שלא לבטל את הדוח ומניעת הפעלת שיקול דעת משפטי לבחינת התנהלות המשיבה, בדרך של דחיית בקשה להישפט שהוגשה באיחור.

במהלך הדיון טען בפניי ב"כ המשיבה באופן תמוה כי לדעתו הנחיות היועץ המשפטי שצוטטו לעיל נדחות מפני פסיקה מפורשת, כזו האמורה בהליך בתיק 138/09 שצוטט לעיל.

איני סבורה שיש ממש בטענה זו, מה גם שפסק הדין אליו הפנה ב"כ המשיבה הוא פסק דין ישן של בית משפט השלום, שעל פי נסיבותיו כלל אינו רלוונטי לענייננו.

לסיכום

26. לאור האמור לעיל, דין הערעור להתקבל, וכך אני מורה. בירור ההליך יוחזר לבית המשפט קמא, אשר יקבל את בקשת המערער להישפט ויקבע בפניו דיון בדוח.

27. בהתאמה, ההליך יושב לבית המשפט לעניינים מקומיים, לבירור כתב האישום האמור בדוח לגופו.

28. למרות תוצאת ההליך והתנהלות המשיבה, איני עושה צו להוצאות, ומסתפקת בהערות האמורות בהחלטה זו.

29. בשולי הדברים, ראוי אולי לשקול כי המשיבה, בהודעותיה לפונים אליה בבקשות לביטול דוחות, תוסיף במכתב התשובה הדוחה בקשות כאלה הערה בדבר המועד הקובע להגשת בקשה להישפט, היה וברצון הפונה לעשות כן. זאת מתוך הבנה כי מרבית הפונים למשיבה אינם מיוצגים ויש להעניק להם הסבר נוסף במכתב הדחייה, בדומה לנעשה למשל בפסקי דין של בתי משפט לתביעות קטנות, בנוגע לזכות להגיש השגה עליהם.

30. כספים שהופקדו על ידי המערער בקופת בית המשפט יושבו לו באמצעות המזכירות.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.